

Ева Гарсия Саенс де Уртури

ГОСПОДАРИ НА ВРЕМЕТО

КНИГА ТРЕТА

София, 2019

Преводът е направен по изданието:

Eva García Sáenz de Urturi

Los señores del tiempo

Editorial Planeta, S. A., 2018

Copyright © Eva García Sáenz de Urturi, 2018

© Издателство „Изток-Запад“, 2019

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Катя Диманова, превод, 2019

© Деница Трифонова, оформление на корицата, 2019

ISBN 978-619-01-0463-6

ЕВА ГАРСИЯ САЕНС ДЕ УРТУРИ

✠Трилогията на Белия град✠

ГОСПОДАРИ НА ВРЕМЕТО

КНИГА ТРЕТА

Превод от испански
Катя Диманова

СЪДЪРЖАНИЕ

1 ♦ ДВОРЕЦЪТ „ВИЛЯ СУСО“. Унай.....	9
2 ♦ СЕВЕРНАТА ПОРТА. Диаго Вела.....	19
3 ♦ ПОКРИВИТЕ НА „САН МИГЕЛ“. Унай.....	30
4 ♦ ЮЖНАТА ПОРТА. Диаго Вела.....	32
5 ♦ УЛИЦА „ПИНТОРИЯ“. Унай.....	42
6 ♦ СТАРАТА КОВАЧНИЦА. Диаго Вела	49
7 ♦ АРМЕНТИЯ. Унай.....	52
8 ♦ ДВОРЕЦЪТ НА РОДА АЛАВА-ЕСКИВЕЛ. Унай.....	65
9 ♦ РУЧЕЯТ ПРИ МЕЛНИЦИТЕ. Диаго Вела.....	79
10 ♦ КУЛАТА НОГРАРО. Унай.....	88
11 ♦ УЛИЦА „КУЧИЛЕРИЯ“. Унай.....	96
12 ♦ РИМСКАТА СТРАННОПРИЕМНИЦА. Диаго Вела ...	104
13 ♦ LAU TEPLATU. Унай	112
14 ♦ УЛИЦА „ЕРЕРИЯ“. Унай	120
15 ♦ ПРЕД ПРАЗНИКА НА САНТА АГЕДА. Диаго Вела...	131
16 ♦ БОЛНИЦА „САНТЯГО“. Унай.....	143
17 ♦ НОВАТА КАТЕДРАЛА. Унай.....	146
18 ♦ СТАЯТА НА ГРАФА. Диаго Вела.....	157
19 ♦ РЕКА САДОРА. Унай.....	163
20 ♦ К, + I. Унай.....	171

21 ♦ СЪДЕБНИЯТ ПЛОЩАД. Диаго Вела	174
22 ♦ АРКАУТЕ. Унай.....	183
23 ♦ ДАМАТА ОТ ЗАМЪКА. Унай.....	189
24 ♦ КАРНАВАЛ. Диаго Вела.....	202
25 ♦ ГОСПОДАРИТЕ НА ЗАМЪКА. Унай.....	208
26 ♦ ХЛЯБ. Унай.....	217
27 ♦ САКРИСТИЯТА. Диаго Вела	227
28 ♦ ДОЛИНА ВАЛДЕГОВИЯ. Унай.....	233
29 ♦ ГРАДИНА „САМАНИЕГО“. Унай	240
30 ♦ ДЪБЪТ НА ПРАВОСЪДИЕТО. Диаго Вела	248
31 ♦ ПРАВАТА ОТСЕЧКА ПРИ БОРОВЕТЕ. Унай.....	254
32 ♦ БОЛНИЦА „САНТЯГО“. Унай.....	259
33 ♦ ЙЕНЕГО. Диаго Вела	268
34 ♦ ПРИНЦИПЪТ НА ЛОКАРД. Унай.....	273
35 ♦ КЕХАНА. Унай	281
36 ♦ ТЪМНИЯТ ПОРТАЛ. Диаго Вела.....	287
37 ♦ СТАРАТА АУДИТОРИЯ. Унай	292
38 ♦ ЗАД КРЕПОСТНИТЕ СТЕНИ. Диаго Вела.....	300
39 ♦ СТАРОТО ГРОБИЩЕ. Унай	308
40 ♦ НА КРЕПОСТНАТА СТЕНА. Диаго Вела	312
41 ♦ ПЕЩТА. Алвар	317
42 ♦ ПОДКРЕПЛЕНИЯ. Диаго Вела	326
43 ♦ СЧУПЕНА НАДГРОБНА ПЛОЧА. Унай.....	332
44 ♦ ПАРАКЛИСЪТ В „САНТА МАРИЯ“. Диаго Вела ...	338
45 ♦ СЧУПЕНИЯТ МОЛИВ. Унай.....	342

46 ♦ ПРЕГОВОРИ. Диаго Вела.....	351
47 ♦ ХАМЕЛЕОНЪТ. Унай.....	354
48 ♦ ЗЕМЯТА НА АЛМОХАДИТЕ. Диаго Вела.....	361
49 ♦ „ЕЛ КАМПИЛЪО“. Унай.....	366
50 ♦ БУРЯТА. Диаго Вела.....	373
51 ♦ УЛИЦАТА НА МЕСАРИТЕ. Унай.....	377
52 ♦ ПОДЛЕЗЪТ. Унай.....	380
53 ♦ ВЕРНИЯТ БУХАЛ. Диаго Вела.....	386
54 ♦ ГРОБЪТ С ЯБЪЛКИ. Унай.....	388
55 ♦ КРЪГЪТ. Унай.....	398
56 ♦ МОРЕ ОТ БУТИЛКИ. Унай.....	402
57 ♦ ПОД КРЕПОСТНАТА СТЕНА. Диаго Вела.....	406
58 ♦ СЪКЛАРСКАТА РАБОТИЛНИЦА. Унай.....	410
59 ♦ ПОД ДЪЖДА. Рамиро Алвар.....	414
60 ♦ ЗАЛАТА. Унай.....	417
61 ♦ АЛТАЙ. Диаго Вела.....	424
62 ♦ ГРОБЪТ НА КРАЛСКИЯ СЪВЕТНИК. Унай.....	428
63 ♦ КРАКЕН. Унай.....	431
64 ♦ РАМИРО. Унай.....	436
65 ♦ ЕДИН ГРАД. Диаго Вела.....	440
66 ♦ ГОСПОДАРИ НА ВРЕМЕТО. Унай.....	444
БЛАГОДАРНОСТИ.....	453
БИБЛИОГРАФИЯ.....	454

ДВОРЕЦЪТ „ВИЛЯ СУСО“

УНАЙ

СЕПТЕМВРИ 2019 г.

Мога да започна тази история с разказ за неприятната находка в двореца „Вилия Сусо“, където бе открит трупът на един от най-богатите предприемачи в страната, собственик на цяла империя от фирми за мода *low cost*, отровен с Испанска муха, легендарната средновековна виагра. Няма да го направя.

Вместо това ще опиша, предпочитам го, какво се случи вечерта, когато отидохме на необичайното представяне на историческия роман „Господари на времето“, за който напоследък се говореше навсякъде.

Бяхме полудели по тази книга. Моя милост на първо място, признавам. Беше от литературните творби, които изцяло те поглъщат, невидима ръка, която те стиска за гърлото още от първия абзац и те повлича като магнит в свирепия си средновековен свят, без да ти се иска да направиш каквото и да било, за да го избегнеш.

Не роман, а хартиен капан, засада от думи... от която нямаше измъкване.

Брат ми Херман, моето „алтер его“ Естибалис, приятелите от компанията... всички говореха само за това; мнозина бяха изяли, както се казва, книгата заедно с кориците за три нощи, въпреки нейните четиристотин и седемдесет страници, други си я разпределяхме на дози, като отрова – от ония отрови, дето доставят наслада, като ги взимаш, – и се мъчехме да удължим усещането, че се намираме в лето Господне 1192. Четенето увеличаваше до такава степен, че понякога, докато разпускахме в леглото

в сутрешната неразбория от бедра и езици, наричах Алба „моята дама и господарка“.

Имаше и допълнителна тръпка, загадка за разрешаване: кой беше неизвестният автор.

След седмица и половина небивал успех по книжарниците в пресата не се бе появила нито една негова снимка, нямаше я и на гърба на корицата. Не беше давал и интервюта. Никаква интернет страница, нито следа от присъствие в социалните мрежи. Или беше съвременен парий, или наистина живееше в анахроничното аналогово минало.

Предполагаше се, че името, с което бе подписал творбата си – Диего Вейлас, е псевдоним, намигване към разказвача и главен герой на романа, неотразимия граф дон Вела. Но можехме ли да знаем? Можехме ли да знаем каквото и да било тогава, когато истината още не бе разперила крехките си криле над калдъръмените улици на хилядолетния Средновековен бадем¹.

ВЕЧЕРТА СЕ СПУСКАШЕ НАД нас в цвят сепия, когато пресякох площад „Мачете“ с Деба върху раменете си. Надявах се двегодишната ми дъщеря – тя вече се смяташе за голяма – да не вдига много шум по време на представянето на „Господари на времето“. Водехме дядо за подкрепление, въпреки че на следващия ден беше Сан Андрес, патронният празник на Виляверде.

Бе пристигнал вкъщи с думите: „Аз ще погледам внучката, синко.“ Почивката щеше да ни се отрази добре, и на Алба, и на мен.

От две седмици работехме извънредно по много часове на ден, заради изчезването на две момичета, сестри, при странни, наистина доста странни обстоятелства, и се нуждаехме от сън.

Още час-два и щяхме да имаме възможността да се поотпуснем след четиринайсетдневно безплодно издирване. Да се проснем изтощени в леглото и да съберем сили за съботата, която вече се очертаваше също толкова отчайваща.

¹ Наричат така старинния център на Витория заради овалната форма на първоначалния градоустройствен план на града, останал непокътнат до днес. [Всички бележки под линия са на преводача.]

Бяхме си написали домашните прилежно, но не бяхме стигнали доникъде: хайки с доброволци и кучета, подслушване със съдебно разрешение на телефоните на всички техни близки, преглед на записите от всички камери в провинцията, щателен оглед на семейните автомобили, разпити на всеки, имал досег с тях през техните едва седемнайсет и дванайсет години живот.

Бяха се изпарили... и бяха две.

Подобност, която правеше драмата двойно по-голяма, както и натиска на комисар Медина върху раменете на Алба.

КИЛОМЕТРИЧНА ОПАШКА ОЧАКВАШЕ НАЧАЛОТО на премиерата под бледите фенери на площад „Мачете“.

Акробат в зелено кадифе жонглираше с три червени топки, дебеловрат мъжага пъхаше в устата си главата на боа албинос. На павирания площад миришеше на царевични питки и сладкиш с чинчорта¹, а няколко напористи цигулки изпълняваха музиката от „Игра на тронове“. Средновековният пазар, който се провеждаше през септември, бе съвпаднал с представянето на книгата.

Площадът, където едно време се разполагал пазарът, беше по-оживен от всякога и тълпите от читатели пъплеха между колоните на „Лос Аркильос дел Хуисио“, привлечени от виковете на търговците на керамика и лавандулови масла.

Тогава забелязах Естибалис, моята колежка от отдел „Криминални разследвания“, и майката на Алба, която я беше осиновила още при първата им среща и вече систематично я включваше във всичките ни семейни ритуали.

Моята тъща – Ниевес Диас де Салватиера, пенсионирана актриса, смятана за дете чудо на родното кино през петдесетте години, бе намерила жадувания покой в управлението на хотел в старинен замък сред лозята в Лагуардия, в полите на планина Толоньо, по името на келтския бог Тевтат, към когото отправях молитвите си всеки път, когато светът около мен се разклащаше.

¹ Характерен за Страната на баските зимен сладкиш, който се прави със свински пръжки, мас, яйца, захар и канела.

– Унай! – извика Естибалис и размаха ръка. – Насам!

Алба, дядо и аз тръгнахме към нея. Деба подари на леля си Ести звучна целувка с много лиги по бузата и накрая влязохме в двореца „Виля Сусо“ – възрожденска каменна постройка, която от пет века насам властваше от най-високата точка на града.

– Мисля, че семейството вече е в пълен състав – казах и протегнах ръка към небето, което на моменти придобиваше цвета на индигото. – Гледайте в телефона, всички.

Четири поколения Диас де Салватиера и Лопес де Аяла се ухилихме за семейното селфи.

– Представянето ще бъде в зала „Мартин де Салинас“, на втория етаж, струва ми се. – Алба ни поведе усмихната. – Много наивна тайнственост, нали?

– За какво говориш? – попитах.

– За загадката около личността на автора. Тази вечер ще разберем най-сетне кой е... – отговори жена ми, докато преплиташе пръсти с моите. – Де да бяха толкова прозрачни и загадките, с които се сблъскваме в службата.

– Като стана дума за загадки... – прекъсна я Естибалис, след като лекичко я побутна пред входа на залата, – не стъпвай върху зазиданата, Алба. Пазачите разправят, че стенанията ѝ всявали страх, когато тръгнала да броди нощем из пустите коридори при тоалетните. Говори се всъщност, че това били най-самотните тоалетни в града.

Алба уплашено отскочи настрана. Повлечена от навалищата, бе стъпила върху стъклото на пода, под което се виждаше надгробната плоча върху тленните останки на жена, най-вероятно от Средновековието, както гласеше табелата на стената.

– Недей да говориш за призраци и скелети пред Деба – намигна ѝ тя, понижавайки глас. – Не искам довечера да заспи трудно. Тази нощ трябва да заспи дълбоко. Като мечка зимен сън. Майка ѝ се нуждае спешно от лековита почивка.

Дядо се усмихна, с тази негова полуусмивка на столетник, който е много години пред нас в разчитането на хората.

– Мигар ще уплашите малката с няколко зле подредени кокалчета.

Бих казал, че имаше нотка на гордост в дрезгавия му глас, макар че, що се отнасяше до неговата правнучка, дядо се хвалеше, че той най-добре от всички я разбирал. Помежду им съществуваше някакъв вид проста и ефективна телепатия, която изключваше другите наоколо: майка ѝ, баба ѝ Ниевес, чичо ѝ Херман и леля ѝ Ести, както и самия мен. Деба и дядо се разбираха с погледи и свиване на рамене и ние отчаяно наблюдавахме как той схваща по-добре от нас нюансите на различните видове плач на дъщеря ми, съображенията ѝ да отказва да си обуе гумените ботуши, независимо че беше абсолютно необходимо, или скрития смисъл на дракулките, с които покриваше всяка повърхност, попаднала ѝ под ръката.

Най-накрая успяхме да влезем в претъпканата зала, но трябваше да се задоволим със столове на предпоследния ред. Дядо сложи Деба да седне в скута му и ѝ позволи да си играе с такето му, нещо, което подчертаваше физическата им прилика и превръщаше правнучката в негово умалено копие.

Оставих го да занимава дъщеря ми и за миг се откъснах от спешните служебни въпроси. Вдигнах нагоре глава: яки дървени греди крепяха тавана на тясната зала с каменни стени. Зад дългата маса, където чакаха три неотворени бутилки с вода и три празни стола, висеше избелял тъкан гоблен с Троянския кон.

Погледнах екрана на телефона си, премиерата закъсняваше вече с близо четирийсет и пет минути. Господинът вдясно от мен, поставил екземпляр от книгата върху коленете си, нервно потропваше с крак и не беше единственият. Никой не се появяваше. Алба ме погледна два-три пъти, сякаш казваше: „Ако много се забавят, ще трябва да изведем Деба.“

Аз кимнах в знак на съгласие, като не пропуснах да докосна гърба на ръката ѝ и с поглед да ѝ обещаю нощни наслади.

Колко хубаво беше да не се криеш от никого, колко хубаво беше, че вече сме трима, колко хубав беше животът, когато всичко беше наред, а от две дълги години – от раждането на Деба – моят живот беше щастлива поредица от най-обикновени семейни задължения.

И това ми харесваше, харесваше ми да колекционирам безоблачни дни с моите две дами.

В този момент покрай мен мина възпълен и потен мъж, когото познавах: собственикът на издателство „Малатрама“.

Бяхме се срещнали преди време, когато работехме по случая с ритуалите на водата. Той бе публикувал творбата на първата жертва, Анабел Ли, художничка на комикси и първа любов на всички момчета от моята компания накуп, ако трябва да бъдем по-точни. Зарадвах се да го видя отново. След него вървеше мъж с гъста козя брадичка, вероятно необщителният автор, и в каменната зала се понесе шепот на любопитство и задоволство, който май опрощаваше закъснението му от близо час.

– Най-сетне – прошушна ми Ести, която седеше до мен. – Още пет минути и щеше да се наложи да викаме частите за борба с безредиците.

– Престани, достатъчно главоболия имахме с изчезналите момичета тия две седмици. – Рижата ѝ коса влезе в очите ми, когато се приближи, и я помолих с очи да млъкне.

– Ще се върнат при мама и тате, повторих ти го хиляда пъти – възрази тя шепнешком.

– Дай боже, та да си отдъхнем най-сетне – отвърнах, борейки се с прозявката.

За щастие, говорните ми способности бяха практически възстановени след афазията на Брока, която преживях през 2016 година. Три усиления години логопедия ме бяха върнали в света на речовитите следователи и като изключим времените блокажи от преумора, стрес или липса на сън, вече отново се радвах на дар слово.

– Едно, две, едно, две... – заскрибуца гласът на издателя. – Добре ли се чува?

Главите на присъстващите закимаха в унисон.

– Много съжалявам за закъснението тази вечер, но съм принуден да ви съобщя, че авторът на романа не успя да дойде на днешното събитие – обяви той, след като погали с разтреперана ръка рошавата си къдрава брада на бард.

Реакцията не закъсна и някои от присъстващите напуснаха залата, съпроводени от лошото си настроение. Издателят проследи с отчаян поглед гърбовете на първите дезертъори от читателската публика.

– Разбирам разочарованието ви, повярвайте ми. Това не беше предвидено и понеже не желая да проваля съвсем вечерта на всички, които очакваха появата на автора, бих искал да ви представя Андрес Мадариага. Той е доктор на историческите науки и е част от екипа археолози към Фондацията на катедрала „Санта Мария“, провел разкопките преди няколко години само на няколко метра от мястото, където сме седнали днес – на хълма Виля де Сусо¹, както и в подземията на Старата катедрала. Намерението му бе да помогне на нашия писател при представянето на неговата възхитителна творба и да обясни на присъстващите невероятните сходства между Средновековния бадем, такъв, какъвто го знаем днес, и описания в романа град Виктория от XII век.

– Точно така – прочисти гърло археологът. – Разказът е удивително точен, сякаш авторът наистина е бродил по същите улици преди близо хиляда години. Точно тук, край старинния вход на двореца, при стълбището, което днес познаваме под името „Сан Бартоломе“, през Средновековието се е намирала Южната порта, един от подстъпите към крепостта...

– Не знае кой е – прошепна ми Алба на ухото, което пламна само от лекия допир.

– Моля? – смотолевих.

– И издателят не знае кой е авторът. Не спомена нито веднъж името му, не използва и псевдонима Диего Вейлас. Изобщо няма представа кой е.

– Или пази тайната за следващия път, когато ще се появи, и не му се ще да разбули интригата.

Тя ме погледна както се гледа малко дете, изобщо не беше убедена.

– Не ми се вярва, бих се заклела, че е в пълно неведение също като нас.

– Не знам дали ви е известно, но сега се намираме до задния зид на оригиналната крепостна стена, издигната преди основа-

¹ Виля де Сусо, или Виля Сусо, буквално означава Градът на върха, Горният град или квартал; възникнал е през 1181 г. на мястото на древното селище Гастеис. Така се нарича и замъкът, построен на най-високата точка на възвишението.

ването на града. Виждате ли я? Ето тази – археологът посочи каменната стена вдясно от него. – От данните на радиовъглеродното датiranje става ясно, че е била построена още в края на XI век, цял век по-рано от това, което до момента смятахме за доказано. Седим, така да се каже, на същите места, на които се развива действието в романа. Всъщност съвсем наблизко оттук, до самия крепостен зид, издъхва един от героите. Сигурно мнозина от вас се питат какво е Испанска муха. В текста тя е описана като кафяв прах, който някой дава като афродизиак на нашия злощастен персонаж. Това е вярно, искам да кажа – поправи се той, – достоверно.

Археологът вдигна глава. Всички слушахме внимателно.

– Испанската муха била средновековната виагра – продължи той със задоволство. – Прах, получаван от лъскавата зелена черупка на дребно и често срещано в африканските земи бръмбарче. Единственият доказано ефективен афродизиак за поддържане на мъжката ерекция. Предизвиква много съществено раздуване на кръвоносните съдове, но спрели да прибъгват до него, защото, както е казал Парацелз, „Само дозата разграничава отровата от лекарството“. Два грама от Испанска муха са смъртоносни и за най-якия мъжага в залата, затова през XVII век престанали да я използват, след като във Франция така наречените „бомбони на Ришельо“ пратили на оня свят половината кралски двор по време на тогавашните оргии, а маркиз дьо Сад бил обвинен в убийство след кончината на няколко наивни дами, които бил почерпил с тази сладост.

Огледах се. Всички, които бяха останали на импровизираната беседа на археолога, следяха с внимание средновековните анекдоти. Деба спеше под такето на дядо, сгушена в огромните му ръчища на столетник великан. Ниевес слушаше с интерес, Алба ме галеше по бедрото, а Ести разглеждаше разсеяно гредите на тавана. С една дума, всичко беше наред.

След четирийсет минути издателят взе думата, след като намести разкривените очила половинки на върха на огромния си нос:

– Бих искал да закрия тази среща, като прочета първите абзаци от „Господари на времето“.

Името ми е Диаго Вела, наричат ме граф дон Диаго Вела, но то е едно и също. Започнах да записвам в този хроникон всичко случило се от деня на моето завръщане, след двегодишно отсъствие, в древното селище Гастеис или както му казваха езичниците – Гастел Аитс, Замъкът върху скалата.

Връщах се от Аквитания и след като прекосих Долна Навара...

Изведнъж чух зад гърба си, че вратата на залата се отваря. Обърнах се с известно любопитство. Мъж на около петдесет години с побелели коси влезе, накуцвайки, с куфар в ръка и извика:

– Има ли лекар в залата? Дворецът е празен, нужен е лекар!

Ести, Алба и аз скочихме на крака като тризнаци телепати и се приближихме към мъжа, опитвайки се да го успокоим.

– Какво ви е? – попита делово, както винаги, Алба. – Ей сега ще звъннем на 112, но трябва да ни кажете какво ви има.

– Не на мен, а на мъжа, когото намерих долу в тоалетните.

– Какво му е на него? – насърчих го аз, вече с телефона в ръка.

– Лежи на пода. Не успях да клекна и да проверя дали е мъртъв – с тоя куфар е доста сложно, но бих се заклеял, че не мърда. Или е в безсъзнание, или е умрял – каза човекът. – Между другото, мисля, че го познах, мисля, че е... Е, не съм убеден, но мисля, че е...

– Не се тревожете за това сега, оставете всичко на нас – прекъсна го Естибалис, проявявайки за пореден път прословутото си търпение.

Цялата зала ни гледаше и слушаше притихнала. Издателят май бе престанал да чете. Не знам, не разбрах. Хвърлих последен поглед към дядо, който ми каза с очи: „Аз ще се погрижа за Деба, ще я заведа у вас и ще я сложа да си легне.“

Затичахме с Ести надолу към тоалетните. В бързината и двамата стъпихме върху стъклото над мощите на зазиданата от Виля Сусо. Дори не помислих. Пристигнах пръв и видях на пода едър и добре облечен мъж; лежеше неподвижно, със замръзнало на лицето болезнено изражение, от което и мен ме заболя.

Тоалетните бяха безупречно чисти, всичко наоколо беше асептично бяло, а вратите на кабинките бяха украсени с фотоколаж на покривите и четирите кули на Витория.

Извадих телефона от джоба си, включих фенерчето и го поставих на милиметри от лицето на мъжа. Нищо. Зениците му не се свиха.

– По дяволите... – въздъхнах за себе си. Натиснах каротидната артерия, може би очаквах чудо. – Тук няма миоза, Ести. Нито пулс. Този човек е мъртъв. Не пипай нищо, обади се на главната инспекторка, нека се задейства.

Колежката ми кимна и понечи да набере номера на Алба, но аз я прекъснах.

– Мирише на воняща бомба – казах, душейки въздуха. – Въпреки скъпия парфюм, който е използвал този човек, смърди отвратително.

– Мъжка тоалетна, какво искаш?

– Нямам предвид това, искам да кажа, че мирише също като вонящите бомби, които продаваха на ампули в магазина за празнични фойерверки, когато бяхме деца, помниш ли ги? Бяха в кутии със силуета на китаец мандарин.

Спогледахме се; не говорех за детството.

– Искаш да кажеш, че според теб този човек е бил отровен – промълви тя.

Не бях съвсем наясно за естествена смърт ли става дума, или за отравяне, но понеже съм предвидлив и не обичам после да съжалявам, че не съм направил нещо, пък и от уважение към мъртвеца, подвих коляно до него и прошепнах молитвата си:

– Тук приключва твоят лов и започва моят.

Огледах го внимателно и запретнах ръкави.

– Мисля, че свидетелят беше прав. Няма много негови снимки, въпреки необичайната физика, и винаги съм подозирал, че... Според мен го е ухапал паяк.

– Бъди по-ясен, Кракен.

– Този човек страда или е страдал от Синдрома на Марфан. Издължени крайници, изпъкнали очи. Погледни колко е висок. Ако наистина е той, ще се вдигне голяма пушилка. Остани при трупа, ще кажа на Алба да затвори всички входи и никой да не излиза. Предстои да разпитаме двеста души. Ако този човек е умрял преди малко, убиецът е още в двореца.